

[Poul Dam.]

heder. Vi har jo regler om statsrevisorers uafhængighed af statsmagten, for de må ikke have stillinger i det offentlige, og de må ikke være forbundet med det offentlige i øvrigt. Det kunne vel også være rimeligt at fastslå, at man ikke burde have statsrevisorer, der var kendt for at stå i modsætning til administrationen.

Poul H. Møller (KrF):

Vor ordfører er forhindret i at være til stede, og jeg skal derfor på kristeligt folkeparti vegne komme med enkelte bemærkninger til de foreliggende forslag.

Jeg kan sige, at vi i kristeligt folkeparti går ud fra et noget andet kriterium end de fleste af de foregående ordførere, idet vi har den opfattelse, at man i det foreliggende forslag om at udvide antallet af statsrevisorer må se på en sammenligning med den arbejdsbyrde, der er pålagt revisorerne.

Hvis arbejdsbyrden ikke er forøget, hvad der ikke er vort indtryk, så kan vi ikke tilslutte os forslaget om en udvidelse af antallet, idet vi i så fald ikke ser nogen rimelig begrundelse herfor. Er det imidlertid sådan, at man påtænker en nedskæring af den enkelte revisors arbejdsbyrde med deraf følgende nedskæring i honoraret og på den baggrund vil forøge antallet, vil vi godt diskutere forslaget positivt, men disse forhold må så afklares under udvalgsarbejdet, som vi kan tilsige vor medvirken i.

Freddy Madsen (DKP):

Vi kan sige, at vi kan støtte de fremsatte forslag undtagen på ét punkt, og det drejer sig jo også om det, der er det mest omdiskuterede, nemlig spørgsmålet om at udvide statsrevisorernes antal.

Der kan naturligvis anlægges mange forskellige synspunkter på, hvordan man skal klare problemet om, hvor mange der skal være. Det principielt rigtige ville vel nok være, at samtlige de i folketinget repræsenterede partier også havde en statsrevisor. Det kan så diskuteres, hvor praktisk det er. Man kan naturligvis også diskutere omkostningerne, men det kunne måske ordnes igennem en regulering af vederlaget under disse omstændigheder, men det var sådan set nok det principielt rigtige. Nu ved jeg godt, og det undrer mig ikke, at det er hr. Poul Dam,

der især taler om disse ansvarstyngede partier, der også må have indsigt i tingene, men uanset om man nu er modstander af administrationen, eller om man er modstander af finansloven, eller hvad man er, vil jeg sige, at så var det vel nok rimeligt endda — hvis man skulle tage det kriterium, hvad jeg ikke mener man skal — at de, der var mest kritiske, vel også var mest berettigede til at have en statsrevisor, men jeg tror, vi skal lade det med ansvaret ligge i den forbindelse.

Så er der spørgsmålet om, hvor mange statsrevisorer man skal have. Hvis ikke det skal være samtlige partier, er vi jo straks ude i noget helt andet. Så kan man naturligvis vælge det kriterium, som hr. Hilmar Baunsgaard var inde på, at det skal være de partier, som er udvalgsberettigede. Ja, det er jo meget godt strikket også til de forhold, man tilstræber på nuværende tidspunkt. Hvis det skal være de partier, som er udvalgsberettiget, hvorfor skal det så ikke også være de grupper, der er udvalgsberettiget? Altså for at skære det ud i pap, hvis det radikale venstre, som har 13 mandater, eller SF, som har 10 mandater i tinget, har krav på en revisor, fordi de er udvalgsberettigede, hvorfor har så vi og venstresocialisterne, der har 11 mandater tilsammen og er udvalgsberettigede, ikke også krav på i fællesskab at vælge en statsrevisor? Det må vist siges at være en lige så berettiget målestok at anlægge.

Så er der det, som hr. Poul Dam også fremfører, at det må gælde for partier, der i en årrække har vist, at de har vælgertilslutning. Det er da vist også et af de mere letfærdige arrangementer. For man må regne med, at indirekte er statsrevisorerne vælgerens kritiske repræsentanter over for administrationen, og de vælgergrupper, som i en bestemt periode vælger et stort antal folketingsmedlemmer ind, må naturligvis også have krav på at have kritisk indseende i statsadministrationen. Det er altså ret så tyndt efter min opfattelse, det, der føres frem for en udvidelse. Og der melder sig en — jeg tror ikke, det er noget specielt for de radikale i denne sag — lidt ubehagelig fornemmelse af, at de gamle venner, som var de gamle venner fra før de nye partier kom ind i folketinget, at de også hen ad vejen godt vil være med til at strikke lovgivningen sådan, at den stadig væk kan passe til det